

قوانین ناظر بر اینترنت کره جنوبی

کد موضوعی: ۲۸۰

شماره مسلسل: ۱۲۴۹۵

مردادماه ۱۳۹۱

به نام خدا

فهرست مطالب

۱	چکیده
۱	مقدمه
۲	۱. نظام قضایی کره جنوبی
۳	۲. منابع قانون
۳	۲-۱. منابع اولیه قانون
۵	۲-۲. منابع ثانویه قانون
۷	۳. قوانین موضوعه مرتبط با اینترنت
۸	۳-۱. قوانین مرتبط با توسعه زیرساخت
۱۴	۳-۲. قوانین مرتبط با امنیت اطلاعات اینترنتی
۱۶	۳-۳. قوانین مرتبط با توسعه صنعت فناوری اطلاعات و ارتباطات
۱۹	۳-۴. قوانین مرتبط با حفاظت از کاربران اینترنت
۲۰	جمع بندی
۲۲	منابع و مأخذ

قوانین ناظر بر اینترنت کره جنوبی

چکیده

با رشد و گسترش هر پدیده‌ای، حقوق، قوانین و مقرراتی پیرامون آن مطرح می‌شود. اینترنت نیز به‌عنوان پدیده بسیار گسترش یافته عصر حاضر، مورد توجه حقوقدانان و قانونگذاران کشورهای مختلف قرار گرفته است. دستاوردهای کشورهای کره جنوبی در حوزه فناوری اطلاعات و ارتباطات و جایگاه بالای این کشور در رتبه‌بندی‌های جهانی مرتبط با شاخص‌های فناوری اطلاعات و ارتباطات، موجب شد تا در این گزارش به مطالعه نظام حقوقی و منابع قانونی این کشور پرداخته شود. با توجه به اهمیت قوانین اولیه، قوانین مصوب مجلس ملی کره برای مطالعه انتخاب شدند. در این مطالعه، قوانین مرتبط با اینترنت، به چهار گروه، تقسیم‌بندی شده‌اند:

۱. قوانین مرتبط با توسعه زیرساخت،

۲. قوانین مرتبط با امنیت اطلاعات اینترنتی،

۳. قوانین مرتبط با توسعه صنعت فناوری اطلاعات و ارتباطات،

۴. قوانین مرتبط با حفاظت از کاربران اینترنت.

مطالعه فهرست‌وار قوانین کره جنوبی نشان می‌دهد که قانونگذاران این کشور سامانمندتر از قانونگذاران ایرانی در این زمینه کار کرده‌اند زیرا خلأهای قانونی قابل توجهی در حوزه فناوری اطلاعات و ارتباطات کشورمان وجود دارند.

مقدمه

پیش از پرداختن به قوانین ناظر بر اینترنت کره جنوبی، لازم است ابتدا مشخص شود، مطالعه قوانین اینترنت کره جنوبی چرا و در چه جایگاهی به نظام حقوقی، قانونی و اجرایی ایران کمک می‌کند. اینترنت به‌عنوان یک پدیده ارتباطی و اطلاعاتی جدید، طبعاً بر روابط بین صاحبان حق، اعم از کاربران و بهره‌برداران آن، تأثیرگذار است. این پدیده ارتباطی - اطلاعاتی هرچه بیشتر، بهتر و با کیفیت بالاتر و توسعه‌یافته‌تری مورد استفاده قرار بگیرد، در زندگی روزمره کاربران و نیز در اداره کشور تأثیرگذارتر خواهد بود. این تأثیر می‌تواند با تصویب و اجرای قوانین و مقررات و سیاستگذاری‌های مناسب نمود بیشتری پیدا کند.

کره جنوبی به‌عنوان یکی از کشورهای پیشرو در این عرصه با تدوین قوانین و سیاستگذاری‌های مناسب به یکی از بالاترین سطوح و کیفیت دسترسی اینترنت رسیده و پیش و بیش از بسیاری کشورهای دیگر با مقولات اینترنتی مواجه شده است. بدین ترتیب کره جنوبی آسیب‌ها و فرصت‌های پدیده اینترنت را قبل از آن کشورها دریافته و در قالب قوانین و مقررات و سیاستگذاری‌ها بدان‌ها واکنش نشان داده است. بنابراین، به دو لحاظ می‌توان از مطالعه قوانین مرتبط با اینترنت کره جنوبی بهره برد:

۱. استفاده از تجارب این کشور در مواجهه با اینترنت و حل مسائل فناوری اطلاعات به‌عنوان یک حوزه حقوقی جدید،
 ۲. استفاده از تجربه سیاستگذاری این کشور که منجر به چنین دستاوردهای کیفی و کمی در عرصه اینترنت شده است.
- به بیان دیگر، مطالعه قوانین و مقررات ناظر بر اینترنت کره جنوبی، برای ما می‌تواند هم در توسعه اینترنت و هم در توسعه نظام حقوقی - قانونی مرتبط با آن، تأثیر مثبتی داشته باشد. ازسوی دیگر، با آگاهی از نظام حقوقی - قانونی حاکم بر کره جنوبی و شناخت منابع قانونی آن کشور، مطالعه قوانین و مقررات ناظر بر اینترنت، غنی‌تر و به‌نحو شایسته‌تری انجام می‌شود. بنابراین در بخش‌های بعدی، پس از مطالعه نظام حقوقی - قانونی کره جنوبی و منابع قانونی آن کشور، قوانین مربوط به اینترنت در حد امکان شرح داده می‌شوند.

۱. نظام قضایی کره جنوبی

تاریخچه نظام قضایی کره جنوبی به ۲۳۳۳ سال پیش از میلاد برمی‌گردد که اولین دولت این کشور، «قانون هشت‌گانه» را تدوین کرد. اولین قانون اساسی مدرن در سال ۱۸۹۴ به تصویب رسید. اگرچه قانون اساسی و هرگونه اصلاحات حقوقی آزادیخواهانه، در دوران استعمار ژاپن برچیده شد. پس از استقلال از ژاپن، قانون اساسی جمهوری کره جنوبی در سال ۱۹۴۸ تصویب شد. سپس قانون اساسی در مواجهه با تغییرات سیاسی و اجتماعی چندین بار مورد اصلاح قرار گرفت. قانون اساسی کنونی کره جنوبی نتیجه آخرین اصلاحات در سال ۱۹۸۷ است. قانون اساسی مذکور، قوای حکومتی را به سه قوه مقننه، اجرایی و قضایی تقسیم و تفکیک کرده است. رئیس‌جمهوری و دولت، مسئول اداره امورند، مجلس قانونگذاری، مسئول تدوین قوانین است و قضات، قوانین را تفسیر و اعمال و در دعاوی حقوقی تصمیم‌گیری می‌کنند. کره جنوبی نظام قانون مدنی اروپایی^۱ را به‌عنوان

1. European civil law system

نظام حقوقی برگزیده است. اگرچه با گسترش مبادلات و تأثیرپذیری از کشورهای خارجی، برخی از قوانین براساس نظام‌های حقوقی آمریکایی - انگلیسی^۱ تجدیدنظر یا اصلاح شدند. بنابراین نظام حقوقی کره جنوبی، ترکیبی هماهنگ و بومی‌سازی شده از ویژگی‌های نظام حقوقی اروپایی و نظام حقوقی آمریکایی - انگلیسی است (چئول کیم و ایونگ چو، ۲۰۱۰).

در کره جنوبی دادگاه‌های دیوان عالی کشور،^۲ دادگاه‌های عالی،^۳ دادگاه‌های منطقه‌ای،^۴ دادگاه ثبت اختراع،^۵ دادگاه خانواده^۶ و دادگاه اداری،^۷ پنج نوع دادگاه این کشور را تشکیل می‌دهند:

- دادگاه‌های منطقه‌ای،

- دادگاه‌های دیوان عالی نظام سه مرحله‌ای دادگاه‌ها را تشکیل می‌دهند،

- دادگاه ثبت اختراع در سطح دادگاه عالی است،

- دادگاه خانواده و دادگاه اداری در سطح دادگاه منطقه‌ای‌اند.

کره جنوبی به صورت مستقل از نظام دادگاه‌های عمومی، مشابه نظام اروپایی، دارای دادگاه قانون اساسی است که به مطابقت قوانین با قانون اساسی، لغو قوانین، اعلام جرم، انحلال احزاب سیاسی و اختلاف صلاحیت‌ها پرداخته و به شکایات قانون اساسی رسیدگی می‌کند (چئول کیم و ایونگ چو، ۲۰۱۰).

۲. منابع قانون

۲-۱. منابع اولیه قانون

قوانین مکتوب، منابع اولیه قانون کره جنوبی محسوب می‌شوند. قوانین مکتوب به چهار دسته قابل تقسیم‌اند:

۱. قوانین موضوعه‌ای^۸ که توسط قوه مقننه تصویب می‌شوند.

۲. احکامی^۹ که توسط رئیس‌جمهوری، کابینه، وزارتخانه‌های مختلف، دیوان عالی و دادگاه

قانون اساسی صادر می‌شوند.

1. Anglo-American law system
2. Supreme Court
3. High Courts
4. District Courts
5. Patent Court
6. Family Court
7. Administrative Court
8. statute
9. decrees

۳. قوانین و مقرراتی^۱ که در آژانس‌های دولتی و دولت محلی به تصویب می‌رسند.

۴. موافقتنامه‌های بین‌المللی که پذیرفته شده‌اند.

طبق قانون اساسی، مشروعیت موافقتنامه‌ها را دادگاه قانون اساسی تأیید می‌کند و قوانین بین‌المللی که مورد پذیرش قرار گرفته‌اند هم‌تراز قوانین ملی جمهوری کره جنوبی‌اند^۲ (چئول کیم و ایونگ چو، ۲۰۱۰).

۲-۱-۱. قانونگذاری (وضع قوانین موضوعه)^۳

مجلس ملی جمهوری کره جنوبی حق پیشنهاد و تصمیم‌گیری پیرامون اصلاحات قانون اساسی، تصویب و اصلاح قوانین موضوعه و رد، تأیید و تصویب معاهدات را دارد. وبگاه این مجموعه پایگاه داده‌های متن کامل همه قوانین موضوعه، قوانین، احکام و طرح‌های پیشنهادی را به اشتراک عمومی گذاشته است (چئول کیم و ایونگ چو، ۲۰۱۰).

وزارت تدوین لوایح دولت^۴ مسئول امور تدوین مقررات اجرایی دولت است. همه قوانین موضوعه و مقررات حال حاضر یا آنها در آینده اجرایی خواهند شد و تفسیر معتبرشان در وبگاه وزارت تدوین لوایح دولت موجود است. نظام تدوین و گردآوری قوانین کره جنوبی برخلاف ایالات متحده آمریکا، قوانین مصوب را در پنجاه گروه تقسیم نمی‌کند. بلکه در نظام حقوقی کره جنوبی قوانین را براساس موضوع تقسیم‌بندی می‌کنند. بدین ترتیب می‌توان با استفاده از کلمات کلیدی، قوانین مرتبط با یک موضوع را به آسانی پیدا کرد.

۲-۱-۲. قوانین و مقررات

بدنه اصلی دولت کره جنوبی از پانزده وزارتخانه، سازمان اطلاعات و امنیت، شوراهای عالی و کمیسیون ارتباطات تشکیل می‌شود. هر وزارتخانه این قدرت را دارد که در حیطه موضوعی کار خود احکامی صادر کند، دستوراتی بدهد و مقرراتی را به اجرا در آورد. این قوانین را می‌توان در وبگاه وزارتخانه مورد نظر یا وبگاه وزارت تدوین لوایح دولت پیدا کرد. البته کمیسیون ارتباطات کره جنوبی در زمینه اینترنت، نهاد رگولاتوری اصلی است.

۲-۱-۳. موافقتنامه‌ها

بند «۶» قانون اساسی کره جنوبی تصریح می‌کند که «مشروعیت موافقتنامه‌ها را قانون اساسی تعیین می‌کند و قوانین بین‌المللی که مورد پذیرش قرار گرفته‌اند هم‌تراز قوانین ملی جمهوری

1. Rules and Regulations
2. Article 6.1
3. Legislation
4. Ministry of Government Legislation

کره جنوبی‌اند». موافقتنامه‌های دوجانبه و چندجانبه را که کره جنوبی امضا و تأیید کرده می‌توان در وبگاه وزارت تجارت و امور خارجی کره جنوبی به دست آورد.

۲-۲. منابع ثانویه قانون

۲-۲-۱. رویه قضایی

براساس بند «۸» قانون «ساختار قضایی کره جنوبی»^۱ جز در موارد خاص، تصمیم دادگاه بالاتر بر تصمیم دادگاه پایینی برتری دارد. دادگاه بالایی می‌تواند براساس حقایق دریافتی یا تفسیر حقوقی خود، حکم دادگاه بدوی را به دادگاه نخستین محول کند، تغییر دهد یا به تأیید برساند. درحالی که دیوان عالی کشور نیز می‌تواند این امور را انجام دهد اما تنها با اتکای به تفسیر حقوقی خود قادر به تأثیرگذاری است.

در نظام حقوقی کره جنوبی اصلی در مورد «قاعده صدور رأی بر مبنای سابقه موجود»^۲ یا پیروی از رویه قضایی، وجود ندارد. اگرچه دادگاه‌های سطح پایین‌تر کره جنوبی تمایل دارند از تفاسیری که دیوان عالی کره جنوبی در موارد واقعی صادر کرده، پیروی کنند. بدین ترتیب تصمیمات دیوان عالی کره جنوبی به عنوان منابع ثانویه قانون در نظر گرفته می‌شوند.

کتابخانه دیوان عالی کره جنوبی که یک زیربخش سازمانی از دیوان عالی کره جنوبی است، هر دو هفته یکبار تصمیمات و تفاسیر دیوان عالی کره جنوبی را منتشر می‌کند و به‌طور سالانه همه تصمیمات و تفاسیر را به‌صورت طبقه‌بندی شده انتشار می‌دهد. (چئول کیم و ایونگ چو، ۲۰۱۰)

۲-۲-۲. بایگانی‌ها، مجلات و نشریات مرتبط با قانون

الف) مطالب مرتبط با وکلا و قضات

خدمات مرتبط با پایگاه داده در زندگی کاری وکلا و افراد شاغل در بخش حقوقی کره جنوبی نقش مهمی دارد. به‌طور نمونه، «لوان‌بی»^۳ یکی از این پایگاه داده‌هاست که همه قوانین موضوعه، قوانینی که اخیراً مورد بازنگری قرار گرفته‌اند، قوانین پیشنهاد شده، معاهدات بین‌المللی، واژگان حقوقی، نتایج دعاوی ارجاعی به دیوان عالی کره، دادگاه عالی قانون اساسی و دیگر دادگاه‌های سطح پایینی را گردآوری کرده است. این پایگاه داده برای پایان‌نامه‌های حقوقی، تفاسیر، معاهدات و نشریات، موتور جستجوی جداگانه‌ای اختصاص داده است. برخی وبگاه‌ها نیز به‌صورت تخصصی روی یک موضوع حقوقی کار کرده‌اند. به‌طور نمونه، Samill.com به‌صورت تخصصی روی موضوع

1. Judicial Organization Act
2. Stare Decisis
3. Lawnb

مالیات و مسائل مربوط به آن کار می‌کند. برخی دیگر از نشریات حقوقی کره جنوبی عبارتند از:
 - باپجو^۱ (مجله انجمن وکلای کره) که توسط انجمن وکلای کره جنوبی منتشر می‌شود و مسئولیت آن با رئیس دیوان عالی کشور کره جنوبی است.
 - دی‌جاستیس^۲، ماهنامه‌ای است که توسط مرکز حقوقی کره جنوبی منتشر می‌شود و مقالات آن به صورت برخط از وبگاه آن قابل دسترسی است:

<http://www.legalcenter.or.kr/legalcenter/index.html>

- بوفاک^۳ (مجله حقوقی سنول)؛ سه‌ماهنامه‌ای که توسط مؤسسه تحقیقات حقوقی دانشگاه ملی سنول منتشر می‌شود و مقالات آن در وبگاه <http://lawi.snu.ac.kr> قرار دارد.
 - مجله قانون کره، دوفصلنامه‌ای است که توسط مؤسسه تحقیقات حقوقی دانشگاه ملی سنول انتشار می‌یابد. این دوفصلنامه مقالاتی را به زبان انگلیسی در زمینه مسائل حقوقی جاری کره جنوبی منتشر می‌کند. اشتراک سالیانه این مجله برای افراد غیر کره‌ای با پرداخت وجه، ممکن است.

ب) مقالات و رسالات پژوهشی

مطالب پژوهشی‌تر مانند نشریات حقوقی یا پایان‌نامه‌ها که بیشتر دغدغه امور دانشگاهی و تحقیقاتی را دارند در این دسته قرار می‌گیرند. این‌گونه اطلاعات را می‌توان از پایگاه داده‌های اختصاصی به دست آورد که در زیر ذکر شده‌اند:

کتابخانه ملی کره جنوبی و کتابخانه مجلس قانونگذاری کره جنوبی، پایگاه داده بزرگی از همه مطالب دانشگاهی را گرد آورده‌اند که مسائل حقوقی را نیز دربرمی‌گیرند. این مؤسسات عمومی توسط دولت پشتیبانی مالی و مدیریت می‌شوند و ارسال اطلاعات را از طریق سفارش پست الکترونیکی و دورنگار انجام می‌دهند.

«کا اس آی»،^۴ «دی بی پی آی ای»،^۵ «آر آی اس اس»،^۶ نیز شرکت‌های خصوصی پایگاه داده خصوصی‌اند که مقالات علمی پژوهشی را مدیریت می‌کنند.

همان‌طور که ذکر شد، منابع متعدد قانونی با اهمیت متفاوت در کره جنوبی وجود دارند. پس نسبت به بررسی و مطالعه محدودتر قوانین ناظر بر اینترنت در کره ناگزیریم و مطالعه بیشتر در زمینه قوانین ناظر بر اینترنت کره جنوبی نیاز به مطالعات مشروح‌تری دارد. بنابراین در این گزارش مطالعه قوانین مرتبط با اینترنت کره جنوبی معطوف به مطالعه قوانین مصوب مجلس ملی کره جنوبی می‌شود.

1. Bupjo
 2. The Justice
 3. Buphak
 4. KSI: <http://www.papersearch.net>
 5. DBPIA: www.dbpia.co.kr
 6. RISS

۳. قوانین موضوعه مرتبط با اینترنت

عمدتاً قوانین مرتبط با اینترنت را می‌توان به دو دسته تقسیم کرد: (کی سی سی، ۲۰۱۱)

- قوانین مرتبط با زیرساخت اینترنت و محیط کاربری (ارتباطات و خدمات شبکه اینترنت، تولید و توزیع تجهیزات اطلاعاتی از قبیل درگاه‌ها، وسایل ذخیره‌سازی، مدیریت منابع آدرس اینترنتی، پرداخت الکترونیکی، تعرفه‌های ارتباطی، امضاهای الکترونیکی، مدارک الکترونیکی، امنیت اطلاعات).

- قوانین مرتبط با بهره‌گیری از اینترنت (مانند تجارت الکترونیک، تأمین مالی الکترونیکی، یادگیری الکترونیکی، بازی‌های برخط، محتوی برخط، تلویزیون‌های مبتنی بر پروتکل اینترنت، روزنامه‌نگاری برخط، خدمات اطلاعات مکانی، بهداشت همه‌گامی،^۱ دولت الکترونیک، شهر همه‌گامی و ...).

همچنین قوانین مزبور را می‌توان به ترتیب زیر تقسیم‌بندی کرد:

- قوانین مرتبط با توسعه زیرساخت،
- قوانین مرتبط با امنیت اطلاعات اینترنت،
- قوانین مرتبط با توسعه صنعت فناوری اطلاعات و ارتباطات،
- قوانین مرتبط با حفاظت از کاربران اینترنت.

جدول ۱. قوانین مرتبط با اینترنت در کره جنوبی

نام قانون	نوع قانون
قانون کسب‌وکارهای مخابراتی، ^(۱) قانون چارچوب مخابرات، ^(۲) قانون منابع آدرس اینترنتی، ^(۳) قانون چارچوب اطلاعات‌سازی ملی، ^(۴) قانون گسترش بهره‌گیری از شبکه‌های ارتباطی و اطلاعات و حفاظت از اطلاعات و غیره، ^(۵) قانون امضای الکترونیکی ^(۶) و ...	توسعه زیرساخت اینترنت
قانون حفاظت از زیرساخت ارتباطات و اطلاعات، ^(۷) قانون ارتقای بهره‌گیری از شبکه‌های ارتباطی و اطلاعات و حفاظت از اطلاعات و غیره، قانون دولت الکترونیکی، ^(۸) قانون ممانعت از افشا و حفاظت از فناوری صنعتی ^(۹) و از این قبیل	امنیت اطلاعات اینترنتی
قانون ترویج صنعت فناوری اطلاعات و ارتباطات، ^(۱۰) قانون تراکنش‌های مالی الکترونیکی، ^(۱۱) قانون تسهیل تجارت الکترونیکی، ^(۱۲) قانون توسعه محتوای دیجیتالی برخط، ^(۱۳) قانون توسعه یادگیری الکترونیکی، ^(۱۴) قانون ارتقای بازی‌های رایانه‌ای، ^(۱۵) قانون ارتقای روزنامه‌ها و غیره، ^(۱۶) قانون خدمات اینترنتی فرابخش چندرسانه‌ای، ^(۱۷) قانون حفاظت، کاربرد و ... از اطلاعات مکانی، ^(۱۸) قانون ساخت و ... شهرهای همه‌گامی ^(۱۹) و از این قبیل	قوانین توسعه صنعت فناوری اطلاعات و ارتباطات
قانون ارتقای بهره‌گیری از شبکه‌های ارتباطی و اطلاعات و حفاظت از اطلاعات و غیره، قانون چارچوب اطلاعات‌سازی ملی، قانون حفاظت از اسرار ارتباطی، ^(۲۰) قانون حفاظت	حمایت از کاربران اینترنت

نام قانون	نوع قانون
از اطلاعات شخصی که توسط مؤسسات دولتی نگهداری می‌شوند، ^(۲۱) قانون حفاظت، کاربری و... اطلاعات مکانی، قانون کپی‌رایت، ^(۲۲) قانون حمایت از مصرف‌کننده در تراکنش‌های مالی الکترونیکی، ^(۲۳) قانون دولت الکترونیکی، قانون گزارش کردن و استفاده از اطلاعات تراکنش‌های مالی مشخص، ^(۲۴) قانون ویژه تخلفات مالی حوزه فناوری اطلاعات و ارتباطات و احقاق حقوق از دست‌رفته ^(۲۵)	

Source: KCC, 2011.

1. Telecommunication Business Act
2. Framework Act on Telecommunications
3. Internet Address Resources Act
4. Framework Act on National Informatization
5. Act on promotion of information and communication network Utilization and information protection
6. Digital signature Act
7. Act on the protection of information and communication Infrastructure
8. Electronic Government Act
9. Act on prevention of Divulgence and protection of industrial Technology
10. ICT industry Promotion Act
11. Electronic Financial Transaction Act
12. Electronic Trade facilitation Act
13. Online digital content Industry Development Act
14. E-Learning Industry Development Act
15. Game industry promotion Act
16. Act on the promotion of Newspaper, etc
17. Internet Multimedia Broadcast Service Act
18. Act on the protection use etc, of Location information
19. Act on the construction etc, of Ubiquitous cities
20. Act on Protection of Communication secrets
21. Act on Protection of Personal information maintained by Public institutions
22. Copyright Act
23. Act on the consumer protection in the electronic commerce Transaction etc
24. Act on Reporting and Use of certain financial transaction Information
25. Special Act on ICT Financial Fraud and Loss Refund

۳-۱. قوانین مرتبط با توسعه زیرساخت

همان‌طور که در جدول ۱ ذکر شد، دسته‌ای از قوانین با تأسیس زیرساخت اینترنت در ارتباطند. این دسته از قوانین عبارتند از:

۱. قانون کسب‌وکارهای مخابراتی،
۲. قانون چارچوب مخابرات،
۳. قانون منابع آدرس اینترنتی،
۴. قانون چارچوب اطلاعات‌سازی ملی،
۵. قانون گسترش بهره‌گیری از شبکه‌های ارتباطی و اطلاعات و حفاظت از اطلاعات و غیره،
۶. قانون امضای الکترونیکی.

۳-۱-۱. قانون کسب‌وکارهای مخابراتی

این قانون در سال ۱۹۸۳ به تصویب رسیده و در سال‌های ۱۹۸۹، ۱۹۹۱ (سه بار)، ۱۹۹۵ (دو بار)،

۱۹۹۶، ۱۹۹۷، ۱۹۹۸، ۱۹۹۹ (دو بار)، ۲۰۰۰، ۲۰۰۱ (دو بار)، ۲۰۰۲ (سه بار)، ۲۰۰۴، ۲۰۰۵ (سه بار)، ۲۰۰۶، ۲۰۰۷ (دو بار)، ۲۰۰۸، ۲۰۰۹ (سه بار) و نیز سال ۲۰۱۰ مورد بازبینی قرار گرفته است. در اصلاحیه سال ۲۰۰۸، قانون مذکور، اختیارات وزارت ارتباطات و اطلاعات را به کمیسیون ارتباطات کره تفویض و تعداد اعضای کمیسیون ارتباطات را مشخص کرد. جدول ۲ اهداف و فصول این قانون را بنابر اصلاحات سال ۲۰۰۸ نشان می‌دهد.

جدول ۲. خلاصه محتوای قانون کسب و کارهای مخابراتی کره جنوبی

هدف	این قانون به دنبال بهبود عملیات کسب و کارهای راه دور است تا راحتی کاربران افزایش یابد و توسعه متعادل صنعت ارتباطات راه دور محقق شود و بدین وسیله رفاه عمومی افزایش یابد. این قانون از جمله قوانینی است که برای صنایع کلیدی ^(۱) که احتمال ایجاد انحصار ^(۲) در آنها وجود دارد تصویب شده است. همچنین قانون فوق‌الذکر در اصلاحیه سال ۲۰۰۸، اختیارات وزارت ارتباطات و اطلاعات را به کمیسیون ارتباطات کره تفویض کرده و تعداد اعضای کمیسیون ارتباطات را مشخص می‌کند.
فصل اول احکام عمومی: ^(۳) هدف، تعاریف و الزامات حقوقی (بندهای «۱» تا «۳»)	
فصل دوم - کسب و کار مخابراتی ^(۴)	
بخش اول	(بند «۴») مباحث پایه‌ای همچون طبقه‌بندی‌های کسب و کارهای الکترونیکی
بخش دوم	(بندهای «۵» تا «۱۶») کسب و کارهای عمومی همچون: امتیازدهی ^(۵) (بند «۵»)، موارد لغو امتیاز (بند «۵-۲»)، محدودیت‌های اعمالی بر خرید سهام این شرکت‌ها توسط دولت‌های بیگانه یا خارجی‌ها (بند «۶»)، شرایط رد صلاحیت مدیران این شرکت‌ها (بند «۶-۲»)، نحوه نظارت بر حفظ منافع عمومی در خرید سهام این شرکت‌ها (بند «۶-۳»)، سازماندهی و عملکرد کمیته محافظت از منابع عمومی (بند «۶-۴»)، محدودیت‌های اعمالی به خرید بیش از حد سهام (بند «۷»)، پرداخت‌های جبرانی دوره‌ای (بند «۷-۲»)، انتشار اوراق سهام (بند «۸»)، عوارض آغاز کسب و کار (بند «۹»)، اضافه کردن خدمت و اصلاح حق امتیاز (بند «۱۰»)، کسب و کارهای موازی که شرکت صاحب امتیاز بزرگ حق ورود به آنها را ندارد (بند «۱۱»)، بند «۱۲» (منسوخ شده در سال ۱۹۹۹)، خرید یک شرکت دیگر یا ادغام در آن (بند «۱۳»)، تعلیق یا توقف کسب و کار (بند «۱۴»)، لغو امتیاز (بند «۱۵»)، بند «۱۶» در اصلاحات سال ۱۹۹۸ حذف شده.
بخش سوم	بندهای «۱۷» تا «۱۸» در سال ۱۹۹۵ حذف شده
بخش چهارم	کسب و کارهای مبتنی بر خدمت و کسب و کارهای با ارزش افزوده ^(۶) (بندهای «۱۹» تا «۲۸»)

فصل سوم - فعالیت‌های مخابراتی ^(۷) (بندهای «۲۹» تا «۳۳-۳»)
فصل چهارم - افزایش رقابت در کسب و کارهای مخابراتی ^(۸) (بندهای «۳۳-۴» تا «۳۸-۶»)
فصل پنجم - نصب و نگهداری تجهیزات مخابراتی ^(۹) (بندهای «۳۹» تا «۵۲»)
فصل ششم - احکام متمم ^(۱۰) (بندهای «۵۳» تا «۶۸»)
فصل هفتم - مجازات ^(۱۱) (بندهای «۶۹» تا «۷۸»)

۱. صنعت خدمات مالی (Banking Act)، صنایع دفاع (Defense Business Act مصوب ۲۰۰۶).

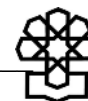
2. Monopoly
3. GENERAL PROVISIONS
4. TELECOMMUNICATIONS BUSINESS
5. Licensing
6. Service-Based Business and Value-Added Business
7. TELECOMMUNICATIONS OPERATION
8. PROMOTION OF COMPETITION FOR TELECOMMUNICATIONS BUSINESS
9. INSTALLATION AND PRESERVATION OF TELECOMMUNICATION FACILITIES
10. SUPPLEMENTARY PROVISIONS
11. PENALTY

۳-۱-۲. قانون چارچوب مخابرات

این قانون ابتدا در سال ۱۹۸۳ به تصویب رسیده و در سال‌های ۱۹۸۹، ۱۹۹۱، ۱۹۹۲، ۱۹۹۳، ۱۹۹۵، ۱۹۹۶، ۱۹۹۷ (سه بار)، ۱۹۹۹، ۲۰۰۰، ۲۰۰۱ (سه بار)، ۲۰۰۴ (سه بار)، ۲۰۰۵ (دو بار)، ۲۰۰۷ (دو بار)، ۲۰۰۸ (سه بار)، ۲۰۰۹ (پنج بار) و ۲۰۱۰ (چهار بار) مورد بازبینی قرار گرفته است. جدول ۳ خلاصه‌ای از ویرایش دوم قانون مصوب سال ۲۰۰۴ است.

جدول ۳. خلاصه قانون چارچوب مخابرات

هدف	هدف این قانون آن است که با مدیریت کارآمد مخابرات، رفاه عمومی به ارمغان آورد و با فراهم آوردن شرایط اولیه، موجبات رشد و توسعه مخابرات را مهیا سازد.
	فصل اول - هدف، تعاریف و الزامات (بندهای «۱» تا «۷»)
	فصل دوم - رشد دادن فناوری مخابرات (بندهای «۸» تا «۱۵-۲»)
	فصل سوم - امکانات و تجهیزات مخابراتی (بخش‌های ۱ تا ...)
بخش اول	امکانات و تجهیزات مخابراتی برای کسب و کار (بندهای «۱۶» تا «۱۹»)
بخش دوم	امکانات و تجهیزات مخابراتی خصوصی (بندهای «۲۰» تا «۲۴»)
بخش سوم	استانداردهای فنی امکانات و تجهیزات مخابراتی (بندهای «۲۵» تا «۳۲»)
	فصل چهارم - مدیریت تجهیزات مخابراتی (بندهای «۳۳» تا «۳۶»)
	فصل پنجم - کمیسیون ارتباطات کره (بندهای «۳۷» تا «۴۴-۲»)
	فصل پنجم (قسمت ۲) - کنترل حوادث مخابراتی (بندهای «۳-۴۴» تا «۸-۴۴»)
	فصل ششم - احکام متمم (بندهای «۴۵» تا «۴۶»)
	فصل هفتم - مقررات کیفری

۳-۱-۳. قانون منابع آدرس اینترنتی

این قانون ابتدا در سال ۲۰۰۴ تصویب شد و در سال‌های ۲۰۰۵، ۲۰۰۶، ۲۰۰۸ و ۲۰۰۹ (دو بار) مورد بازبینی قرار گرفت. براساس قانون مزبور، دولت باید بر توسعه و استفاده بیشتر از منابع آدرس اینترنتی کوشا باشد و استفاده مناسب و عادلانه از آدرس‌های اینترنتی را تضمین کند. برای این منظور قانون مذکور تمهیداتی می‌اندیشد برای هنگامی که دامنه به‌گونه‌ای ناحق و برای اهداف غیرعادلانه استفاده یا تصاحب می‌شود و شخصی که حق قانونی نسبت به دامنه دارد بتواند از دادگاه درخواست کند که مالکیت این دامنه به وی منتقل شود. البته این قانون تنها برای دامنه ملی این کشور (.ir) قابلیت اجرا دارد.

اما اگر شخصی ادعای مشابهی در مورد دیگر دامنه‌ها داشت، تنها قانون «ممانعت از رقابت غیرعادلانه و حفاظت از اسرار تجاری»^۱ (UCPA) می‌تواند برای احقاق حق آن شخص مورد استناد قرار بگیرد. نحوه احقاق حق با توسل به آن قانون بدین صورت بود که شخص یا شرکت خواهان در اختیار گرفتن آن دامنه باید ثابت می‌کرد نام برند یا مارک تجاری آن شرکت از شهرت بالایی برخوردار است. بدین ترتیب با توجه به اینکه UCPA «ثبت، انتقال و استفاده از دامنه‌های یکسان یا مشابه نشان تجاری یا حس و حال نشان تجاری را که در کره شهرت بالایی دارند» برای مقاصد منفعت‌طلبانه ممنوع اعلام کرده بود، ثبت‌کننده دامنه، آن را از شخص گرفته و دامنه آزاد می‌شد. اینجا علاوه بر سخت بودن اثبات شهرت، پس از قبول ادله و اجرای حکم، دامنه آزاد شده می‌توانست توسط شخص ثالثی ثبت شود.

این قانون در سال ۲۰۰۹ مورد تجدید نظر قرار گرفت و محدوده شمول آن به دیگر دامنه‌ها نیز بسط داده شد و با انتقال دامنه از متشاکمی به شاکمی، مشکلات ناشی از توسل به قانون UCPA نیز رفع شدند.

۳-۱-۴. قانون چارچوب اطلاعات‌سازی ملی

این قانون ابتدا در سال ۱۹۹۵ تحت نام قانون چارچوب گسترش اطلاعات‌سازی^۲ به تصویب رسید و در سال‌های ۱۹۹۹، ۲۰۰۰، ۲۰۰۱، ۲۰۰۲، ۲۰۰۴، ۲۰۰۵ (دو بار)، ۲۰۰۶، ۲۰۰۸ (سه بار)، ۲۰۰۹ (دو بار) مورد بازنگری قرار گرفت. در ویرایش سوم سال ۲۰۰۹ این قانون به‌طور کلی بازنگری شد و به قانون چارچوب اطلاعات‌سازی ملی تغییر نام یافت. پس از آن در سال ۲۰۱۰ (دو بار) مورد بازبینی قرار گرفت. جدول ۴ حاوی خلاصه ویرایش دوم سال ۲۰۱۰ این قانون است.

1. Unfair Competition Prevention and Trade Secret Protection Act ("UCPA")

۲. این عبارت برگرفته از تعریف مارک پورات است که اعصار جوامع را در سه عصر کشاورزی، صنعتی و اطلاعات طبقه‌بندی کرد. منظور از «اطلاعات‌سازی» یا «اطلاعات‌سازی ملی»، توسعه سطح زیر پوشش شبکه اطلاعات و رشد تعداد کارورزان، بهره‌برداران و کاربران آن است.

جدول ۴. خلاصه قانون چارچوب اطلاعات سازی ملی

هدف	این قانون به دنبال کمک به تحقق جامعه پایدار دانش‌محور و بهبود کیفیت زندگی ملت کره است. برای این منظور این قانون موضوعات اساسی در تشکیل و گسترش رویکردهای مبنایی اطلاعات سازی ملی و سیاست‌های مرتبط با آن را تجویز می‌کند. ایده اصلی این قانون آن است که جامعه، اطلاعات و دانش مبنایی را محقق کند که در آن ارزش‌های اجتماعی و اخلاقی بر اساس کرامت انسانی هماهنگ شوند و توسعه پایدار از طریق اطلاعات سازی ملی محقق شود.
فصل اول - احکام کلی هدف، تعاریف و الزامات (بندهای «۱» تا «۵»)	
فصل دوم - تدوین سیاست‌ها و سامانه‌های گسترش‌دهنده اطلاعات سازی ملی (بندهای «۶» تا «۱۴»)	
فصل سوم - گسترش اطلاعات سازی ملی (بخش‌های ۱ و ۲)	
بخش اول	گسترش اطلاعات سازی بر اساس «بخش» ^۱ (بندهای «۱۵» تا «۲۴»)
بخش دوم	مدیریت و بهره‌گیری از منابع اطلاعات دانشی (بندهای «۲۵» تا «۲۸»)
فصل چهارم - پیشگیری از اثرات مخرب اطلاعات سازی ملی (بخش‌های «۱» تا «۲»)	
بخش اول	تضمین صحت و جامعیت در استفاده از اطلاعات (بندهای «۲۹» تا «۳۶»)
بخش دوم	تضمین ایمنی و قابلیت اطمینان در استفاده از اطلاعات (بندهای «۳۷» تا «۴۲»)
فصل پنجم - گزارش‌های سالیانه و غیره (بندهای «۴۳» تا «۴۷»)	
فصل ششم - بهبود زیرساخت‌های اطلاعاتی و ارتباطی (بندهای «۴۸» تا «۵۱»)	

۳-۱-۵. قانون گسترش بهره‌گیری از شبکه‌های ارتباطی و اطلاعات و حفاظت از اطلاعات و غیره

این قانون ابتدا در سال ۱۹۸۶ تحت نام قانون بسط گسترش و توزیع کاربرد سیستم‌های اطلاعاتی^۲ به تصویب رسید و در سال‌های ۱۹۹۱ (دو بار)، ۱۹۹۲، ۱۹۹۵ (دو بار)، ۱۹۹۶ و ۱۹۹۹ (سه بار) مورد بازنگری قرار گرفت. در ویرایش دوم سال ۱۹۹۹، عنوان قانون به «قانون گسترش بهره‌گیری از شبکه‌های ارتباطی اطلاعاتی» تغییر پیدا کرد. در ویرایش سال ۲۰۰۱ هم عنوان قانون به صورت کنونی تغییر یافت یعنی عبارت «حفاظت از اطلاعات» به عنوان قانون اضافه شد. این قانون در سال‌های ۲۰۰۲، ۲۰۰۴ (سه بار)، ۲۰۰۵ (دو بار)، ۲۰۰۶ (سه بار)، ۲۰۰۷ (سه بار)، ۲۰۰۸ (سه بار)، ۲۰۰۹ و ۲۰۱۰ (سه بار) مورد بازبینی قرار گرفت که جدول ۵ خلاصه‌ای از ویرایش سوم سال ۲۰۱۰ آن را ارائه می‌دهد.

1. Sector

2. Act on Expansion of Dissemination and promotion of utilization of information systems

جدول ۵. قانون گسترش بهره‌گیری از شبکه‌های ارتباطی و اطلاعات و حفاظت از اطلاعات و غیره

هدف	هدف این قانون در ویرایش سوم سال ۲۰۰۸ به کلی تغییر کرد. این قانون به دنبال آن است استفاده از شبکه‌های ارتباطی و اطلاعاتی را به گونه‌ای ارتقا بدهد که هنگامی که کاربران از خدمات اطلاعاتی و ارتباطی استفاده می‌کنند از اطلاعات شخصی آنها حفاظت شود. تا بدین وسیله محیطی به وجود آید که در آن کاربران بتوانند با اطمینان از شبکه‌ها و ارتباطات استفاده کنند و رفاه عمومی افزایش یابد.
فصل اول - احکام کلی هدف، تعاریف و الزامات (بندهای «۱» تا «۵»)	
فصل دوم - ارتقای استفاده از شبکه‌های ارتباطی و اطلاعاتی (بندهای «۶» تا «۱۷»)	
فصل سوم - بهره‌گیری از اسناد الکترونیکی از طریق بازپخش‌کننده اسناد الکترونیکی ^(۱) (بندهای «۱۸» تا «۲۱»)	
فصل چهارم - حفاظت از اطلاعات شخصی (بخش‌های «۱» تا «۳»)	
بخش اول	گردآوری، استفاده و تهیه اطلاعات شخصی (بندهای «۲۲» تا «۲۶-۲»)
بخش دوم	مدیریت و امحای داده شخصی (بندهای «۲۷» تا «۲۹»)
بخش سوم	حقوق کاربران (بندهای «۳۰» تا «۳۲»)
بخش چهارم	کمیته میانجیگری مرافعات حقوقی پیرامون اطلاعات شخصی (بندهای «۳۳» تا «۴۰»)
فصل پنجم - حفاظت از کاربران در شبکه‌های ارتباطی و اطلاعاتی (بندهای «۴۱» تا «۴۴-۱۰»)	
فصل ششم - ایمن‌سازی پایایی شبکه‌های ارتباطی و اطلاعاتی (بندهای «۴۵» تا «۵۲»)	
فصل هفتم - خدمات صدور صورتحساب مخابراتی (بندهای «۵۳» تا «۶۱»)	
فصل هشتم - همکاری‌های بین‌المللی (بندهای «۶۲» تا «۶۹»)	
فصل نهم - مقررات کیفی (بندهای «۷۰» تا «۷۶»)	

Source: Appspresso 2010.

1. Electronic DOCUMENT RELAY

۳-۱-۶. قانون امضای الکترونیکی

این قانون ابتدا در سال ۱۹۹۹ به تصویب رسید. این قانون در سال‌های ۲۰۰۱، ۲۰۰۵ (دو بار)، ۲۰۰۸ (دو بار)، ۲۰۱۰ و ۲۰۱۱ مورد بازبینی قرار گرفت. جدول ۶ خلاصه‌ای از ویرایش سال ۲۰۱۰ این قانون را عرضه می‌کند.

جدول ۶. قانون امضای الکترونیکی

هدف این قانون بنیانگذاری چارچوب مبنایی نظام امضای الکترونیکی است که در آن امنیت و قابلیت اعتماد به پیام‌های الکترونیکی تأمین شود تا بدین وسیله استفاده از آنها گسترش بیابد و در نتیجه در سطح ملی تشویق استفاده از پرونده‌های ^(۱) الکترونیکی و ارتباطات را به دنبال داشته باشد و رفاه و منافع جامعه بهبود داده شود.	هدف
فصل اول - احکام کلی هدف، تعاریف و الزامات (بندهای «۱» تا «۳»)	
فصل دوم - متصدی مجاز تأیید هویت (بندهای «۴» تا «۱۴»)	
فصل سوم - گواهینامه مجاز و معتبر (بندهای «۱۵» تا «۱۸-۲»)	
فصل چهارم - تأمین امنیت و قابلیت اعتماد به امر گواهی کردن (بندهای «۳-۱۸» تا «۲۶»)	
فصل پنجم - پذیرش سیاست‌های تصدیق امضای الکترونیکی (بندهای «۲-۲۶» تا «۷-۲۶»)	
فصل ششم - مقررات تکمیلی (بندهای «۲۷» تا «۳۰»)	
فصل هفتم - مقررات کیفری (بندهای «۳۱» تا «۳۴»)	

Source: UPAN 2010

1. Records

۳-۲. قوانین مرتبط با امنیت اطلاعات اینترنتی

برخی از قوانین مرتبط با امنیت اطلاعات اینترنتی کره جنوبی به قرار زیرند:

۱. قانون حفاظت از زیرساخت ارتباطات و اطلاعات،

۲. قانون ارتقای بهره‌گیری از شبکه‌های ارتباطی و اطلاعات و حفاظت از اطلاعات و غیره (در

بخش قبل ذکر شد)،

۳. قانون دولت الکترونیکی،

۴. قانون ممانعت از افشا و حفاظت از فناوری صنعتی.

۳-۲-۱. قانون حفاظت از زیرساخت ارتباطات و اطلاعات

این قانون در سال ۲۰۰۱ به تصویب رسید و در سال‌های ۲۰۰۲، ۲۰۰۵، ۲۰۰۷، ۲۰۰۸ و ۲۰۰۹ مورد بازنگری قرار گرفت. قانون مذکور در ارتباط با نیازهای حقوقی مبنایی حفاظت از زیرساخت‌های کلیدی فناوری اطلاعات و ارتباطات در مواجهه با حوادث سایبری مختلف تصویب شده است و شامل بندهایی می‌شود که در آن زیرساخت‌های کلیدی فناوری اطلاعات و ارتباطات و تدابیر حفاظتی و واکنش‌های مرتبط با حوادث سایبری، آژانس‌های مشاوره پیرامون امنیت اطلاعات و مسئولیت‌ها و کیفرهای پیرامون حفاظت و تخریب زیرساخت‌های کلیدی تعیین می‌شوند (یوم و اوه، ۲۰۱۱).

۳-۲-۲. قانون دولت الکترونیکی

این قانون در سال ۲۰۰۱ با نام قانون گسترش دیجیتالی‌سازی امور مدیریتی به منظور ایجاد دولت

الکترونیکی^۱ به تصویب رسید و در همان سال و نیز سال‌های ۲۰۰۳ و ۲۰۰۶ مورد بازنگری قرار گرفت. در بازنگری اول سال ۲۰۰۷ نام قانون به نام کنونی تغییر پیدا کرد و البته در همان سال و سال ۲۰۰۸ و ۲۰۰۹ مجدداً بازنگری شد. در این قانون، اصول راهنمای توسعه دولت الکترونیک ذکر می‌شوند و به الکترونیکی کردن جنبه‌های مختلف امور دولت جنبه قانونی می‌دهند (هونگ، ۲۰۱۱). این قانون با رهنمود پیرامون اشتراک منابعی مانند اطلاعات عمومی، برنامه‌های کاربردی عمومی و نیروی کار خبره فناوری اطلاعات به پروژه دولت الکترونیک کره جنوبی سامان می‌دهد (جنوگ و همکاران، ۲۰۱۱). البته کره جنوبی سال‌ها پیش از تصویب این قانون در حال اجرای مقدمات دولت الکترونیکی بوده است.

۳-۲-۳. قانون ممانعت از افشا و حفاظت از فناوری صنعتی

این قانون در سال ۲۰۰۶ به تصویب رسید و در سال‌های ۲۰۰۸ (سه بار) و ۲۰۰۹ (یک بار) مورد بازنگری قرار گرفت. در سال ۲۰۱۱ اصلاحاتی در این قانون صورت گرفتند که نتایج زیر را در پی داشتند:

الف) محدودیت‌های جدید در سرمایه‌گذاری‌های خارجی (مثلاً در زمینه ادغام بین‌المللی/ خرید حق مالکیت و سرمایه‌گذاری مشترک) در بنگاه‌هایی که فناوری‌های پیشرفته ملی را در اختیار دارند: پیش از اصلاحات اگر بنگاهی قصد صدور یک فناوری ملی کلیدی را داشت (که با پشتیبانی مالی دولتی به دست آمده بود)، باید تأیید وزارت اقتصاد دانش‌محور کره را کسب می‌کرد. اصلاحات اخیر گام را فراتر می‌نهند و شرکت‌های این‌چنینی را ملزم می‌کنند قبل از هر اقدام (پذیرش سرمایه‌گذاری خارجی، فروش یا انتقال فناوری) موضوع را به این وزارتخانه اطلاع بدهند. شرح عملکرد دقیق، الزامات نحوه مطلع ساختن وزارت دانش‌محور توسط یک حکم ریاست‌جمهوری تعیین می‌شود. به‌علاوه در صورتی که مبادلات بین‌المللی به میان آید که برای امنیت ملی خطر جدی در پی داشته باشد وزیر اقتصاد دانش‌محور می‌تواند تراکنش را معلق، ممنوع و حتی ملغی کند.

ب) درخواست احکام تنبیهی در مقابله با تخلفات صنعتی: طبق اصلاحات اخیر اگر یک تخلف (یا قصد تخلف) فناوری صنعتی منجر به ضرر یک شخص (حقیقی یا حقوقی) شود یا شخصی را در معرض چنان خطراتی قرار دهد، آن شخص می‌تواند از دادگاه، حکمی را برای جلوگیری یا توقف تخلف درخواست کند. در نتیجه این اصلاحات، در حال حاضر درخواست حکم ممانعت یا توقف قانونی شده است. به‌علاوه در مواقعی که درخواستی از سوی شرکتی انجام نشود نیز وزارت اقتصاد دانش‌محور و ریاست نهادهای بازرسی مرتبط می‌توانند اقدامات احتیاطی برای توقف تخلف یا درز کردن اطلاعات را انجام دهند (کیم و چنگ، ۲۰۱۱).

1. Act on digitalization of administrative affairs Etc, for creation of Electronic government

۳-۳. قوانین مرتبط با توسعه صنعت فناوری اطلاعات و ارتباطات

دولت کره در راستای توسعه و گسترش صنعت اینترنت، قوانین متعددی تصویب کرده که برخی از آنها به قرار زیرند:

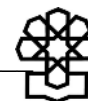
۱. قانون ترویج صنعت فناوری اطلاعات و ارتباطات،
۲. قانون تراکنش‌های مالی الکترونیکی،
۳. قانون تسهیل تجارت الکترونیکی،
۴. قانون توسعه صنعت محتوای دیجیتالی برخط،
۵. قانون توسعه صنعت یادگیری الکترونیکی،
۶. قانون ارتقای صنعت بازی،
۷. قانون ارتقای روزنامه‌ها و غیره،
۸. قانون خدمات اینترنتی فرابخش چندرسانه‌ای،
۹. قانون حفاظت، کاربرد و... از اطلاعات مکانی،
۱۰. قانون ساخت و... شهرهای همه‌گامی.

۳-۳-۱. قانون ترویج صنعت فناوری اطلاعات و ارتباطات

براساس این قانون تأمین‌کنندگان خدمات شبکه و برخی از عرضه‌دهندگان خدمات مشخص باید به ترتیب ۰/۷۵ و ۰/۵ از درآمد سالیانه خود را به مؤسسه توسعه فناوری اطلاعات بدهند و این مؤسسه از این منبع برای گسترش تحقیقات و توسعه فناوری اطلاعات بهره می‌گیرد (کی تی، ۲۰۰۹).

۳-۳-۲. قانون تراکنش‌های مالی الکترونیکی

این قانون در سال ۲۰۰۶ به تصویب رسید و در سال‌های ۲۰۰۷، ۲۰۰۸ و ۲۰۱۰ مورد بازنگری قرار گرفت. ویرایش سال ۲۰۱۰ این قانون به قرار زیر است:

جدول ۷. قانون تراکنش‌های مالی الکترونیکی

هدف	هدف این قانون آن است که با مشخص کردن روابط حقوقی بین تراکنش‌های مالی الکترونیکی، افزایش امنیت قابلیت اتکای این تراکنش‌ها را تضمین کند تا تسهیلات مالی افراد افزایش یابد و با شالوده نهادن مبنایی برای توسعه متناسب، صنعت خدمات مالی الکترونیک در اقتصاد ملی را توسعه بخشد.
فصل اول - احکام کلی هدف، تعاریف و الزامات (بندهای «۱» تا «۴»)	
فصل دوم - حقوق و وظایف طرفین تراکنش‌های مالی الکترونیکی (بخش‌های ۱ و ۲)	
بخش اول	احکام مشترک (بندهای «۵» تا «۱۱»)
بخش دوم	تراکنش‌های پرداخت الکترونیکی (بندهای «۱۲» تا «۲۰»)
فصل سوم - تأمین امنیت تراکنش‌های مالی و حفاظت از کاربران (بندهای «۲۱» تا «۲۷»)	
فصل چهارم - مجوز، ثبت و کارکردهای کسب‌وکار مالی الکترونیکی (بندهای «۲۸» تا «۳۸»)	
فصل پنجم - نظارت بر کسب‌وکارهای مالی الکترونیکی (بندهای «۳۹» تا «۴۶»)	
فصل ششم - مقررات تکمیلی (بندهای «۴۷» تا «۴۸»)	
فصل هفتم - مقررات کیفی (بندهای «۴۹» تا «۵۱»)	

۳-۳-۳. قانون تسهیل تجارت الکترونیکی

این قانون در سال ۲۰۰۵ به تصویب رسید و در سال‌های ۲۰۰۷ (دو بار)، ۲۰۰۸ (دو بار)، ۲۰۰۹ (دو بار) مورد تجدیدنظر قرار گرفت. هدف این قانون آن است که یک زیرساخت تجارت الکترونیکی ایجاد کند که با استفاده گسترده از آن زیرساخت، فرآیندهای تجاری ساده شوند، اطلاعات تجاری توزیع و به‌سرعت نشر یابند و هزینه و زمان مورد نیاز برای انجام کسب‌وکارهای تجاری کاهش پیدا کنند. با این هدف که به شایستگی‌های رقابتی بین‌المللی صنعت بومی افزوده شود و اقتصاد ملی توسعه یابد.

۳-۳-۴. قانون توسعه صنعت محتوای دیجیتالی برخط

این قانون در سال ۲۰۰۲ به تصویب رسید و در سال‌های ۲۰۰۴، ۲۰۰۵، ۲۰۰۶، ۲۰۰۸ و ۲۰۰۹ (سه بار) مورد بازنگری قرار گرفت. این قانون از محتوای دیجیتالی برخط محافظت می‌کند و صنایع مرتبط با تولید و توسعه چنان محتوایی را گسترش می‌دهد. محتوای دیجیتالی در این قانون هرگونه داده (شامل متن، تصاویر، صدا یا نماد) است که در قالب الکترونیکی تولید یا پردازش شده و به‌صورت برخط به دسترسی گذارده می‌شود. تولیدکننده محتوای برخط هر شخصی است که تولید چنان محتوایی را کنترل یا برنامه‌ریزی می‌کند (هان، ۲۰۰۲).

۳-۳-۵. قانون توسعه صنعت یادگیری الکترونیکی

این قانون در سال ۲۰۰۴ برای توسعه و بسط یادگیری الکترونیکی تصویب شد. قانون فوق از چهار قسمت تشکیل شده بود. دو بخش اولیه آن به احکام کلی اختصاص داشتند و بخش سوم زیرساخت یادگیری الکترونیکی را بسط می‌دادند. بخش پایانی نیز به گسترش و ترویج یادگیری الکترونیکی می‌پرداخت. در سال ۲۰۰۵، براساس قانون مذکور هشت وزارتخانه با یکدیگر مرتبط شدند تا طرح جامع یادگیری الکترونیکی ملی را تدوین کنند (کین، ۲۰۱۱).

۳-۳-۶. قانون ارتقای صنعت بازی

ابتدا در سال ۱۹۹۹ دولت کره با تصویب قانون نرم‌افزارهای بازی، ویدئو و موسیقی به حمایت از صنعت بازی پرداخت و آژانس بازی‌های رایانه‌ای بر این اساس تشکیل شد. اما در سال ۲۰۰۶ با توجه به قدرت گرفتن صنعت بازی و تبدیل آن به یک بخش قابل تفکیک و نیز برای تمایز قائل شدن میان صنعت بازی و دیگر محصولات فرهنگی، دولت کره، قانون ارتقای صنعت بازی را تصویب کرد. در قانون فوق‌الذکر وزارت فرهنگ، ورزش و توریسم کره، مسئول اجرای قانون است و در آن مسائلی همچون طبقه‌بندی بازی‌ها و شرایط تغییر در محتوای آنها و مسائل دیگر پیش‌بینی شده‌اند (کوگیا، ۲۰۰۸).

۳-۳-۷. قانون خدمات اینترنتی فرابخش چندرسانه‌ای

این قانون در سال ۲۰۰۸ به تصویب رسید و در همان سال (یک بار) و سال ۲۰۰۹ (سه بار) مورد بازنگری قرار گرفت. با توجه به گسترش تلویزیون‌های اینترنتی، نیاز به تدوین این قانون احساس شد تا بدین وسیله روابط خدمات‌دهندگان این عرصه و مشترکان، سامان داده شود (هوجون و سی سو، ۲۰۱۱).

۳-۳-۸. قانون حفاظت، کاربرد و... از اطلاعات مکانی

این قانون در سال ۲۰۰۳ به تصویب رسید و در سال‌های ۲۰۰۵، ۲۰۰۶، ۲۰۰۷ (سه بار) و در سال ۲۰۰۸ و ۲۰۰۹ مورد بازنگری قرار گرفت. براساس قانون فوق، حقوق و روابط مابین مشترکان و خدمات رسانندگان در زمینه اطلاعات مکانی تدوین می‌شود. هدف از تصویب آن حفاظت از حریم شخصی کاربران در مقابل افشا، غفلت و سوءاستفاده از اطلاعات مکانی و ایجاد یک محیط ایمن برای استفاده از اطلاعات مکانی است. به‌علاوه با استناد به این قانون نمی‌توان از اطلاعات مکانی برای تبلیغات یا مقاصد دیگری جز آنچه قبلاً مشخص یا اطلاع‌رسانی شده استفاده کرد (جانکا، ۲۰۱۰).

۳-۳-۹. قانون ساخت و... شهرهای همه‌گامی

این قانون در سال ۲۰۰۸ تصویب شد و در همان سال و سال ۲۰۰۹ (دو بار) مورد بازنگری قرار گرفت. این قانون به توصیف یک شهر همه‌گامی می‌پردازد و آن را از دولت مرکزی به دولت‌های

محلی گسترش می‌دهد. قانون مزبور تلفیقی از استفاده از فناوری اطلاعات برای عرضه خدمات همه‌گامی با حفظ دیدگاه توسعه سبز را عرضه می‌کند (اکوپولیس، ۲۰۱۰).

۳-۴. قوانین مرتبط با حفاظت از کاربران اینترنت

حفاظت از شهروندان یکی از مهمترین مسئولیت‌های دولت‌ها است، قوانین زیر برخی از قوانینی‌اند که در راستای حمایت از کاربر اینترنتی در کره جنوبی به تصویب رسیده‌اند:

۱. قانون ارتقای بهره‌گیری از شبکه‌های ارتباطی و اطلاعات و حفاظت از اطلاعات و غیره (پیشتر بررسی شد)،

۲. قانون چارچوب اطلاعات‌سازی ملی (پیشتر بررسی شد)،

۳. قانون حفاظت از اسرار ارتباطی،

۴. قانون حفاظت از اطلاعات شخصی که توسط مؤسسات دولتی نگهداری می‌شوند،

۵. قانون حفاظت، کاربرد و... اطلاعات مکانی (پیشتر بررسی شد)،

۶. قانون حق تکثیر (کپی‌رایت)،

۷. قانون حمایت از مصرف‌کننده در تراکنش‌های مالی الکترونیکی،

۸. قانون دولت الکترونیکی (پیشتر بررسی شد)،

۹. قانون گزارش کردن و استفاده از اطلاعات تراکنش‌های مالی مشخص،

۱۰. قانون ویژه تخلفات مالی حوزه فناوری اطلاعات و ارتباطات و احقاق حقوق از دست‌رفته.

۳-۴-۱. قانون حفاظت از اسرار ارتباطی

این قانون در سال ۱۹۹۳ به تصویب رسید و در سال‌های ۱۹۹۷، ۱۹۹۹، ۲۰۰۰ (دو بار)، ۲۰۰۱ (دو بار)، ۲۰۰۲، ۲۰۰۴، ۲۰۰۵ (سه بار)، ۲۰۰۷ (دو بار)، ۲۰۰۸، ۲۰۰۹ (دو بار) مورد بازنگری قرار گرفت. هدف قانون مذکور این است که از اسرار ارتباطی حفاظت کند و با محدود کردن استثنائات و وضع فرآیندهای سخت قانونی دسترسی به اطلاعات، از آزادی ارتباط حفاظت شود.

۳-۴-۲. قانون حق تکثیر (کپی‌رایت)

این قانون در سال ۱۹۵۷ به تصویب رسید و در کل ۱۹ بار مورد بازبینی قرار گرفت. دو بار در سال‌های ۱۹۸۶ و ۲۰۰۶ به کلی مورد تجدیدنظر واقع شد. همچنین در سال‌های ۲۰۰۶، ۲۰۰۸ و ۲۰۰۹ (سه بار) مورد بازنگری قرار گرفت. هدف این قانون آن است که از حقوق مؤلفان و حقوقی که بر آنها مترتب است حمایت کند تا با ترویج استفاده منصفانه از آثار، به بهبود و رشد فرهنگ کمک شود.

۳-۴-۳. قانون حمایت از مصرف‌کننده در تراکنش‌های مالی الکترونیکی

این قانون در سال ۲۰۰۲ به تصویب رسید و در سال‌های ۲۰۰۴، ۲۰۰۵ (دو بار)، ۲۰۰۷ (دو بار) و نیز در سال ۲۰۱۰ مورد بازبینی قرار گرفته است. قانون فوق به‌دنبال آن است که با تنظیم مسائل مرتبط با خرید عادلانه کالاها و خدمات از طریق تنظیم تراکنش‌های منصفانه در ارتباط با خرید کالا و خدمات از طریق تجارت الکترونیکی و فروش از راه دور، از منافع مصرف‌کننده حمایت کند و با افزودن به اعتماد، بازار توسعه متعادل را محقق سازد.

۳-۴-۴. قانون گزارش کردن و استفاده از اطلاعات تراکنش‌های مالی مشخص

این قانون شانزده روز پس از واقعه یازده سپتامبر ۲۰۰۱ تصویب شد. این قانون در سال‌های ۲۰۰۴، ۲۰۰۵، ۲۰۰۷ (دو بار)، ۲۰۰۸، ۲۰۰۹، ۲۰۱۰ (سه بار) و نیز در سال ۲۰۱۱ مورد بازنگری قرار گرفت. هدف این قانون آن است که با تدوین مواردی در زمینه گزارش کردن و استفاده از اطلاعات تراکنش‌های مالی مشخص، مقابله با پولشویی و حمایت مالی از گروه‌های تروریستی استفاده از این تراکنش‌ها را قانونمند کند تا بدین‌وسیله از تخلفات ممانعت شود.

۳-۴-۵. قانون ویژه تخلفات مالی حوزه فناوری اطلاعات و ارتباطات و احقاق حقوق از دست‌رفته

این قانون بدین‌منظور تصویب شده است که به قربانیان تقلبات مالی در تخلفات ارتباط راه دور کمک کند تا در سریع‌ترین زمان ممکن و بدون طی فرآیندهای قضایی، مبالغی که از آنها کلاهبرداری شده است به آنان بازگردانده شود. بدین‌منظور این قانون مقرراتی دارد که فرآیندهای استرداد را تبیین می‌کنند. نسخه تجدیدنظر شده قانون مذکور در سال ۲۰۱۱ توسط مجلس کره تصویب شد.

۳-۴-۶. قانون حفاظت از اطلاعات شخصی که توسط مؤسسات دولتی نگاهداری می‌شوند

این قانون ابتدا در سال ۱۹۹۴ به تصویب رسیده و در سال‌های ۱۹۹۹، ۲۰۰۷ (دو بار) و ۲۰۰۸ (دو بار) مورد بازبینی قرار گرفته است. هدف این قانون آن است که با تدوین رهنمودهای لازم در زمینه حفاظت از اطلاعات شخصی که توسط رایانه‌های آژانس‌های دولتی مدیریت می‌شوند، اجرای درست روابط دولتی را تضمین و از حقوق و منافع همه شهروندان حفاظت کند.

جمع‌بندی

یکی از علل پیشرفت کره جنوبی در زمینه فناوری اطلاعات و ارتباطات و جایگاه بالای این کشور در شاخص‌های جهانی فناوری اطلاعات و ارتباطات^۱ توجه به ایجاد زیرساخت‌های حقوقی این حوزه

۱. رجوع شود به گزارش زیرساخت اینترنت در کره جنوبی، چاپ شده در اسفند ۱۳۹۱، دفتر فناوری‌های نوین مرکز پژوهش‌های مجلس.

است. بالطبع استفاده از تجارب این کشور در قانونگذاری فناوری اطلاعات و ارتباطات می‌تواند در تبیین و تدوین نظام حقوقی فناوری اطلاعات و ارتباطات کشور مؤثر باشد.

با مروری بر قوانین این کشور، عملکرد مجلس ملی کره جنوبی در تدوین و به‌روزرسانی مداوم قوانین این کشور در زمینه فناوری اطلاعات و ارتباطات قابل تأمل است. قانونگذاران کره‌ای در بسیاری از حوزه‌های فناوری اطلاعات و ارتباطات به‌طور تخصصی وارد شده و به تصویب قوانین پرداخته‌اند و همچنین قوانین این حوزه‌ها را نیز به‌صورت مداوم و با روندی قابل توجه روزآمد کرده‌اند. حوزه‌های تخصصی که قانونگذاران کره‌ای به آنها توجه داشته‌اند شامل توسعه زیرساخت‌های اینترنت، امنیت اطلاعات اینترنتی، توسعه صنعت فناوری اطلاعات و ارتباطات و حمایت از کاربران اینترنت است که هر حوزه تخصصی شامل چند قانون می‌شود.

زیرساخت تخصصی نظام حقوقی فناوری اطلاعات و ارتباطات کره جنوبی می‌تواند به‌عنوان یکی از زیرساخت‌های حقوقی در کشور ما مورد بررسی قرار گیرد و با در نظر گرفتن تجربیات دیگر کشورها و وضعیت خاص کشورمان می‌توان به مدلی کامل برای تأمین نیازمندی‌های تقنینی حوزه فناوری اطلاعات و ارتباطات دست یافت. در این مجال، قصد تطبیق و بررسی وضعیت قوانین مصوب فناوری اطلاعات و ارتباطات کشورمان با کره جنوبی را نداریم، لکن براساس پژوهش‌های انجام شده^۱ در بسیاری از حوزه‌های تخصصی فناوری اطلاعات و ارتباطات همچون حریم خصوصی داده‌ها در فضای سایبر، حفاظت از داده‌های قانونی، استنادپذیری ادله الکترونیکی، مالکیت معنوی در فضای تبادل اطلاعات، قوانین مصوبی وجود ندارند. در حوزه‌هایی همچون دولت الکترونیک، پول و بانکداری الکترونیک نیز خلأهای قانونی متعددی را شاهدیم. از سوی دیگر برخی قوانین حوزه فناوری اطلاعات و ارتباطات همچون قانون جرائم رایانه‌ای نیازمند به‌روزرسانی‌اند. بدیهی است که موضوعات فوق‌الذکر، هر کدام می‌توانند به‌عنوان دستور کار در عرصه قانونگذاری برای حوزه فناوری اطلاعات و ارتباطات دوره نهم مجلس شورای اسلامی به‌شمار آیند.

۱. رجوع شود به گزارش آشنایی با قوانین و مقررات حوزه فناوری اطلاعات و ارتباطات، اسفندماه ۱۳۹۰ مرکز پژوهش‌های مجلس.

منابع و مأخذ

1. KISA Organization - 2011
<http://www.kisa.kr/eng/organization/organization.jsp>.
2. Elaw - 2011
http://elaw.klri.re.kr/eng/search/search_toc.do?type=total&id=B33008047671&info=17123&mode=history.
3. Hong S.G ELECTRONIC GOVERNMENT IN KOREA - 2011
4. Introduction to Korea's e-Government / Korea E-Government- 2011
http://www.korea.go.kr/new_eng/service/viewContent.do?enContId=00001264605193505000_151.
5. ITU Measuring the Information Society 2011 NEW- 2011
<http://www.itu.int/ITU-D/ict/publications/idi/2011>
6. Jeong K.H, Moon J.V, Sepulveda E ADB/ITU Workshop for Rural ICT Project ITU.-2011
7. KCC - 2011
<http://eng.kcc.go.kr/user.do?page=E01030000&dc=E01030000>.
8. KCC Korea internet white paper 2011 - 2011
isis.nida.or.kr/eng/ebook/ebook.html.
9. Kim & Chang- 2011
<http://www.law.com/jsp/tal/PubArticleTAL.jsp?id=1202533905178&slreturn=1>.
10. <http://www.itu.int/ITU-D/asp/CMS/Events/2011/ITU-ADB/FinalWorkshop/Korea-S4.pdf>.
11. Lee Ho-joon, Kim Si-so A Slew of Broadcast and Internet Bills Submitted to National Assembly Committee - 2011
<http://english194.etnews.com/news/detail.html?id=201104200006>.
12. ELaw - 2011
http://elaw.klri.re.kr/eng/search/search_total_view.do?id=B26013051871&info=16341.
13. appspresso appspresso 2010 -<http://appspresso.com/etc/t2.html>.
14. Cheol Kim, Hyeon;Cho Inyoung South Korean Law Research on the Internet Globalex- 2010 -http://www.nyulawglobal.org/globalex/South_Korea1.htm.
15. ECOPOLIS Ubiquitous Eco-City Planning in Korea – 2010
[\intecopolis.org/bencandy.php?fid=68&id=882](http://intecopolis.org/bencandy.php?fid=68&id=882).
16. Janka John P Korea / The Technology,media and Telecommunications Review Law Business Research- 2010
17. Kin Seong-Jin Korea-Australia-New Zealand (KANZ) Broadband Summit- 2011
KISA korea internet white paper- 2010.
isis.nida.or.kr/eng/ebook/ebook.html.
18. Regulatory and Market Environment -2011 <http://www.itu.int/ITU-D/treg/Legislation/Korea/BusinessAct.htm>.
19. Sutter John D .Why Internet connections are fastest in South Korea /CNN - 2010
20. UPAN REPUBLIC OF KOREA DIGITAL SIGNATURE ACT - 2010
<http://unpan1.un.org/intradoc/groups/public/documents/un-dpadm/unpan042823.pdf>.
21. Youm H.Y, Oh HR counter measures for cyber attacks in Korea- 2010
22. http://articles.cnn.com/2010-03-31/tech/broadband.south.korea_1_broadband-plan-south-korea-broadband-internet?_s=PM:TECH.
23. KT .- 2009
http://google.brand.edgar-online.com/EFX_dll/EDGARpro.dll?FetchFilingHtmlSection1?SectionID=8016110-297509-334347&SessionID=eiFsFCg1k6v7-s7.

24. Government Agencies /Korea.net- 2011
<http://www.korea.net/detail.do?guid=28124>.
25. Elaw - 2009
http://elaw.klri.re.kr/eng/search/search_toc.do?type=total&id=B32004050430&info=17134&mode=history.
26. Elaw - 2009
http://elaw.klri.re.kr/eng/search/search_toc.do?type=total&id=B33041056370&info=17056&mode=history.
27. Elaw- 2009
http://elaw.klri.re.kr/eng/search/search_toc.do?type=total&id=B19041042234&info=1728&mode=history.
28. Elaw - 2009
http://elaw.klri.re.kr/eng/search/search_toc.do?type=total&id=B2601307172&info=16886&mode=history.
29. ECC Communication privacy protection Law 2008
http://ecc.seoul.go.kr/eng/03_data/law_popup2.asp?vnum=8&tab=0&ary=lawData.
30. KOGIA white paper on Korean Games KGIA, 2008.
31. wikisource Copyright Act of South Korea - 2009
http://en.wikisource.org/wiki/Copyright_Act_of_South_Korea#CHAPTER_1._GENERAL_PROVISIONS.
32. ITU Digital Opportunity Index (DOI)- 2007
<http://www.itu.int/ITU-D/ict/doi/index.html>.
33. Han Bong Hee Government Takes Action to Protect Online Content - 2002
<http://www.internationallawoffice.com/newsletters/detail.aspx?g=ea28f041-da35-42f1-a5fd-5c5f52997090>.
34. ECC Consumer protection laws on the e-commerce – 2007
http://ecc.seoul.go.kr/eng/03_data/law_popup2.asp?vnum=0&tab=0&ary=lawData.

مرکز پژوهش‌ها
مجلس شورای اسلامی

شماره مسلسل: ۱۲۴۹۵

شناسنامه گزارش

عنوان گزارش: قوانین ناظر بر اینترنت کره جنوبی

نام دفتر: مطالعات ارتباطات و فناوری‌های نوین (گروه ارتباطات و فناوری اطلاعات)

تهیه و تدوین: ابوالقاسم رجبی

ناظر علمی: مهدی فقیهی

متقاضی: معاونت پژوهشی

ویراستار ادبی: قاسم میرخانی

واژه‌های کلیدی:

۱. کره جنوبی

۲. فناوری اطلاعات و ارتباطات

۳. نظام قضایی کره جنوبی

۴. خال‌های قانونی

۵. قوانین کره جنوبی

تاریخ انتشار: ۱۳۹۱/۵/۱۵